

Hồi Thứ Ba Mười Sáu THA MA KINH BIẾN

Dưới chân dãy núi Cùg Lai sơn, một bãi tha ma rộng với rừng bia mộ nhấp nhô. Không khí âm trầm, thâm thẳm! Nhứt là vào lúc tờ mờ sáng lại càng đượm vẻ thê lương đáng sợ!

Thình lình có hai bóng người đáp xuống, hai bóng người đó chính là mẹ con Tịch Mịch Vân Thường vừa thoát hiểm từ trong thị trấn chạy ra.

Đặt chân xuống đất bên cạnh ngôi mộ lớn, Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng thở dài:

– Chỗ này vắng vẻ, chúng ta hãy nghỉ chân một lát.

Y Mộng Lăng khẽ gật đầu cùng ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, sau một lúc trầm lặng, chàng mới lên tiếng nói:

– Tại sao mẹ lại rời khỏi Tịch Mịch cốc để kịp thời đến cứu con? Con còn nhớ trước đây sáu năm, sau lần mẹ rời cốc đến chỗ ở của Tà thúc đón con đưa ra Không Minh đảo ở với ngoại công để luyện võ, mẹ đã phát lời thề là không bao giờ rời khỏi Tịch Mịch cốc nữa kia mà?

– Vì mẹ luôn lo nghĩ đến con, nhất là bản tâm mẹ không muốn lúc nào xa cách con. Con giống cha con lúc còn sống hết sức, nên khi xa con mẹ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Y Mộng Lăng run giọng:

– Con thật là bất hiếu, không phụng dưỡng mẹ được tận tình cho trọn đạo làm con.

Trước mặt mẹ hiền, Y Mộng Lăng mất hết vẻ kiêu ngạo tự phụ hàng ngày mà trở nên một đứa trẻ hết sức nhu mì thuận thảo.

Tịch Mịch Vân Thường giọng có vẻ buồn:

– Đây chỉ là việc làm bất đắc dĩ vì khi chết cha con chỉ để lại một bản sao pho “Phích Lịch kiếm pháp”, mà công lực của Tà thúc con thì đã bị phế hết. Trong khi đó con cần phải trả thù cho cha con, mà công lực con không đủ nên buộc lòng mẹ phải gửi con cho ngoại công dạy dỗ.

– Hiện nay thì con đã trả thù được cho cha con rồi!

Dứt lời, chàng thò tay vào bọc rút ra mảnh chéo áo cũ, vết máu khô đen, đưa cho Tịch Mịch Vân Thường, nói tiếp:

– Bốn người có tên ghi trên chéo áo này, con đều đã hạ thủ...

Tịch Mịch Vân Thường ngắt lời:

– Mẹ đã có nghe về chuyện con làm, có điều con cũng hơi quá tay đối với...

Vừa nói, bà ta vừa đỡ lấy chéo áo lộ vẻ bùi ngùi.

– Mẹ, con...

– Thôi chuyện đã qua rồi, đừng nên nghĩ tới nữa. Sau này mỗi khi làm việc gì con nên suy nghĩ đắn đo cho chính chắn hơn.

Y Mộng Lăng ngồi lặng thình giây lát, hỏi:

– Con thấy hình như mẹ còn có điều gì giấu con trong vụ trả thù cho cha con thì phải?...

Tịch Mịch Vân Thường lộ vẻ không vui:

– Con chỉ nghĩ vậy, mẹ đâu còn giấu con điều gì! Tại sao con lại hỏi vậy?

Y Mộng Lăng nói:

– Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc không phải do con hạ sát, mẹ có biết ông ta bị ai giết không?

Tịch Mịch Vân Thường kinh ngạc:

– Ai giết?

– Liễu Liễu thân tăng.

– Có phải vị thần tăng Chưởng môn đời trước của Thiếu Lâm phái không?... Tại sao ông ta làm thế?...

– Ông ta muốn giết người để diệt khẩu.

– Diệt khẩu!...

– Phải! Trước khi hạ sát Hà Thúc Tinh Nhạc, ông ta đã từng cảnh cáo con, sau đó con cũng chết hụt bởi ông ta một lần, con nghĩ với thân phận và địa vị của ông ta...

Chàng chưa nói hết lời, Tịch Mịch Vân Thường đã cau mày:

– Quả thật như vậy ư? Lúc cha con bị hạ sát, ta đang mang thai con, lúc nghe tin đến nơi, cha con đã kiệt lực không còn nói năng được câu gì

– Có phải khi mẹ vừa đến, cha con liền đứt hơi, rồi mẹ phát hiện bên chéo áo cha con có ghi rõ danh tánh bốn tay kẻ thù mà cha con dùng máu ghi lại chẳng?

– Đúng vậy, chuyện ấy mẹ đã kể cho con nghe nhiều lần rồi...

Tới đây, Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu trầm lặng giây lâu nói tiếp:

– Kể ra lúc bấy giờ mẹ cũng có ý lấy làm lạ vì bốn tay đó chẳng có danh vọng gì trong võ lâm, hơn nữa võ công của cha con so với họ còn cao thâm hơn họ nhiều, làm sao...

Y Mộng Lăng ngắt lời:

– Do đó con tin rằng chuyện không đơn giản như thế!

Tịch Mịch Vân Thường khẽ gật đầu:

– Có thể lắm, chuyện này để mẹ phải đi tìm Liễu Liễu thần tăng hỏi cho rõ mới được.

Y Mộng Lăng lại hỏi bất thành linh:

– À! Còn Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng vừa rồi có phải là Tàn Kim Huyết Tà năm xưa chẳng?

– Mẹ không rõ lắm, nhưng có thể là lão tà thần đó.

– Lão ta có liên hệ gì với chúng ta không?

Tịch Mịch Vân Thường khẽ lắc đầu:

– Mẹ chưa gặp lão ta lần nào, không biết có phải là bạn với cha con ngày xưa chẳng?

Y Mộng Lăng lại hỏi:

– Theo ý mẹ thì hành động vừa rồi của lão ta là có thiện ý hay ác ý?

– Ai mà hiểu được. Tuy nhiên, nếu có dịp gặp mặt, chúng ta cũng cần ngỏ lời cảm tạ. Tới đây bà ta chợt buông tiếng thở dài nói tiếp:

– Hiện tại tuy nhờ sự giúp đỡ của lão, chúng ta đã thoát hiểm, nhưng huyết Tinh Túy Thần Hộ của con còn bị cấm một mũi kim Hàn Băng Tinh Anh, biết làm thế nào cứu chữa bây giờ!

– Ô! Chuyện đó mẹ không phải bận tâm gì cả!

– Không phải bận tâm?...

Y Mộng Lăng thản nhiên gật đầu:

– Đúng vậy! Chuyện đến sẽ phải đến, mỗi lần con gặp nguy hiểm đều được may mắn thoát khỏi một cách bất ngờ cho nên con nghĩ lần này chắc cũng không có gì đáng ngại đến mạng sống đâu!

Tịch Mịch Vân Thường không còn biết nói gì, bà ta ngồi trầm lặng giây lâu rồi ngửng mặt nhìn trời nói:

– Bây giờ cũng sắp sáng rồi, ta cần trở vào thị trấn xem tình hình ra sao. Nếu có thể tìm được con nhỏ họ Chu để lấy cục Thiên Cổ Lạc Thiết thì càng hay, bằng không cũng phải lo ít lương thực ăn đỡ đói rồi sẽ tính sau. Con ở đây đợi ta đừng đi đâu, chỉ một lát ta sẽ trở về.

Vừa dứt lời bà ta đã đứng dậy băng mình đi.

Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng gọi:

– Mẹ!...

Tịch Mịch Vân Thường vội quay lại hỏi:

– Chuyện gì nữa?

– Nếu mẹ đã quyết định trở vào thị trấn, nhân tiện mẹ lấy giùm hai manh áo con đặt may tại tiệm may trước cửa khách điểm Tam Hữu.

– Được!

Y Mộng Lăng nhìn theo cho đến khi mẹ chàng khuất dạng, chàng mới ngả lưng xuống bên cạnh phiến đá mộ bia, nghĩ thầm: “Có được bà mẹ hiền chăm sóc thật là hạnh phúc vô cùng”. Kế đó, chàng lại lần lượt nhớ tới mọi người bạn gái: Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Thúc Gia Ngọc, rồi Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, tới đây chàng chợt rùng mình trở lại hiện thực, chàng lẩm bẩm:

– Tiểu Vân Tước Nhi bây giờ ra sao?... Nhất định phải đến Thúy Hà sơn trang, bất luận ra sao cũng phải gặp mặt Tiểu Vân Tước Nhi cho bằng được!...

Nghĩ tới đây, chàng liền cố gắng ngồi dậy bắt đầu vận công với ý định thử chữa vết thương do mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh cắm nơi huyết Tinh Túy Thần Hộ.

Chàng vận dụng chân lực ngưng tụ chân khí theo phương pháp nội công kỳ đặc “Bàn Cổ Ngưng Tụ đại pháp” nhưng chẳng có kết quả gì, mà trái lại còn làm cho đầu óc bị nhức buốt vô cùng. Chàng thất vọng buông mình nằm xuống, ngửa mặt nhìn trời tâm thần nặng trĩu ưu tư.

Thình lình chàng nghe có tiếng rất nhỏ gọi tên chàng, chàng vội ngồi dậy cất tiếng:

– Phải mẹ đã về không?

Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời, chàng lấy làm lạ, đảo mắt nhìn chung quanh chẳng gặp một bóng người, chàng nghĩ thầm:

– Chẳng lẽ ta nghe lầm?

Nghĩ vậy chàng lại thản nhiên nằm xuống, nhưng vừa mới đặt mình yên, chợt lại nghe tiếng gọi:

– Y Mộng Lăng!

Lần này tiếng gọi rất rõ ràng mà còn có thể phân biệt không phải tiếng mẹ chàng gọi. Chàng ngồi bật dậy, khẽ quát hỏi:

– Ai?

Vẫn không có tiếng trả lời, không khí trầm lặng một cách ghê người. Y Mộng Lăng hơi chột dạ, đứng lên lớn tiếng!

– Ai vừa gọi tên Y Mộng Lăng đó?

Không khí vẫn im lìm thần bí!

Chàng rùng mình thầm nghĩ:

– Chẳng lẽ là ma. Ta không tin!

Chàng lần bước đếm từng ngôi mộ chung quanh để tìm kiếm, nhưng chẳng gặp gì. Chàng lại có ý ngờ mình vẫn nghe lầm. Nhưng giữa lúc đó chợt có tiếng:

– Y Mộng Lăng hãy đi lại phía này.

Chàng lập tức hướng về phía có tiếng nói chạy lẹ, vượt qua một dãy bốn ngôi mộ lớn thì phát hiện một bóng người nằm gục bên tấm mộ bia, nhìn dáng người chàng giật mình kêu:

– Ủa! Mẹ sao nằm đây?

Vừa kêu chàng vừa đưa tay lay gọi, nhưng bóng người vẫn nằm gục bất động, rồi một gói đồ trong bọc rút ra, trong bọc có hai manh áo dài màu bạc, mấy món đồ ăn còn nóng.

Chàng hốt hoảng lật mặt bóng người lên coi, chỉ thấy khuôn mặt bị dập nát be bét, nhưng giữa mặt im rõ vết chưởng màu vàng có ba ngón.

Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng!

Lại là kiệt tác của Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng Cổ Thượng Cửu.

Thế này là thế nào?

Cả một chuỗi cười bí mật, bi thảm, tàn độc...

o O o